

O Z V Ě N Y

OBČASNÍK SBORU EVANGELICKÉ CÍRKVE V RŮŽĎCE A NA BYSTRĚČCE

Stalo se v oněch dnech, že vyšlo nařízení od císaře Augusta, aby byl po celém světě proveden soupis lidu. Tento první majetkový soupis se konal, když Sýrii spravoval Quirinius. Všichni se šli dát zapsat, každý do svého města. Také Josef se vydal z Galileje, města Nazareta, do Judska, do města Davidova, které se nazývá Betlém, poněvadž byl z domu a rodu Davidova, aby se dal zapsat s Marií, která mu byla zasnoubena a čekala dítě. Když tam byli, naplnily se dny a přišla její hodina. I porodila svého prvorozeného syna, zavinula jej do plenek a položila do jeslí, protože se pro ně nenašlo místo pod střešou. A v té krajině byli pastýři pod širým nebem a v noci se střídali v hlídkách u svého stáda. Náhle při nich stál anděl Páně a sláva Páně se rozzářila kolem nich. Zmocnila se jich veliká bázeň. Anděl jim řekl: "Nebojte se, hle, zvěstuji vám velikou radost, která bude pro všecken lid. Dnes se vám narodil Spasitel, Kristus Pán, v městě Davidově. Toto vám bude znamením: Naleznete děťátko v plenkách, položené do jeslí." A hned tu bylo s andělem množství nebeských zástupů a takto chválili Boha: "Sláva na výsosti Bohu a na zemi pokoj mezi lidmi; Bůh v nich má zalíbení."

Lukášovo evangelium, 2.kapitola

Vánoční idylka

Vánoční atmosféru máme nejspíš spojenou s něžnými Ladovými obrázky zasněžené vesnice, kouřících domků, s vůní purpury. I ta betlémská stáj z podobných obrázků na nás dýchá zvláštním teplem. Zkrátka vánoční idylka. Dárky jsou nakoupeny, povinnosti splněny, sedíme s rodinou kolem vánočního stromku, radujeme se a zpíváme veselé koledy.

Možná nás překvapí, že vánočnímu příběhu, který si o Vánocích připomínáme, je jakákoli idylka nahony vzdálená. Příběh narození Ježíše v Betlémě začíná ve světě vysoké politiky. Objevuje se nesmyslný byrokratický výnos odkudsi z Říma – to si mocnář chce spočítat, kolik poddaných mu bude platit daně. Císařské nařízení uvede do pohybu celou říši. A my se najednou ocitáme kdesi na periférii, v Palestině, kde jedna rodina musí kvůli tomu nesmyslnému nařízení cestovat z Nazaréta do Betléma, bratru 80 kilometrů hornatou krajinou. Pěkný nedělní výlet. Nejste-li ovšem zrovna v devátém měsíci a nemusíte cestovat pěšky, případně na oslu (v pořádném vedru), máte-li zajištěné ubytování s nadstandardním pokojem, VIP lékařskou péčí a všude, kam přijдете, vás vítají s otevřenou náručí. Nic z toho tu není. Naopak, když na Marii přijde její chvílka, tak ji nacházíme v jakémsi chlévě, protože jinde se pro ně nenašlo místo. To není ten teplem dýchající chlév z barokních obrázků, ale úplně normální stáj, páchnoucí hnojem a plná baktérií. No a pak se ještě dozvědí, že toho právě narozeného nemluvněte se jiný mocipán – Herodes – chce zbavit. Takže rychle utéct – s novorozencem v náručí, pěšky, či na oslu... Dost drsný příběh.

Takhle přišel na svět Ježíš. Jistě, objeví se i světlejší chvílky – skončilo to nakonec dobře (pomineme-li Herodovo povraždění betlémských nemluvnětek a skutečnost, že i ten právě narozený skončí později na kříži jako oběť justiční vraždy). Ale jinak je to drsný příběh. Je totiž ze života. Ukazuje křehkost lidství uprostřed drsného světa. Není náhodou, že první, kdo narozeného Ježíše přichází přivítat, jsou pastýři – lidé v tehdejší společnosti žebříčku někde hodně hluboko. Ale právě jim je dáno poznat, že tady přichází do světa naděje a záchrana. Že v tomhle dítěti narozeném na okraji, v bídě – vlastně nechtěně – vstupuje do světa sám Bůh.

Stojíme-li o to pochopit smysl Vánoc, pak můžeme začít tím, že budeme spolu s pastýři žasnout nad tím, jak Bůh v narozeném dítěti Ježíši přijímá naše křehké lidství a staví se vedle nás. Jak vstupuje do našich – leckdy dost drsných příběhů – a stojí nám po boku. Můžeme také žasnout nad tím, jakou cenu lidský život získává, když se sám Bůh rozhodl prožít jej spolu s námi. Jakou cenu má život náš i život těch druhých vedle nás. Třeba všech blízkých i vzdálených, co žijí v té větší části světa, která si o naší vánoční idylce může nechat jenom zdát. Kéž by nám tohle Boží sestoupení do světa bylo zdrojem naší vánoční radosti. Smíme spolu s pastýři žasnout, divit se a radovat: *Sláva na výsostech Bohu a na zemi pokoj mezi lidmi, Bůh v nich má zalíbení!*

Martin Fér

Advent a Vánoce 2008

Pravé vánoční světlo, radostnou naději a požehnání, které vycházejí z Kristova narození, vám všem přeje staršovstvo sboru Českobratrské církve evangelické v Růžďce.

Také letos posíláme toto adventně - vánoční číslo sborového listu do všech domácností v obvodu našeho sboru. Vždyť Kristovo narození přináší naději všem bez rozdílu. Kéž vám alespoň trochu k té vánoční radosti a naději přispějeme.

Pane,

přišel jsi mezi nás v takové
tichosti,
že jsem si tě ani nevšiml...
Bez halasu a okázalosti,
jako ten poslední,
služebník všech;
a přece jsi naplnil čas a vesmír!
Ztišením se tebe sluší chválit teď a
vždycky.

Amen

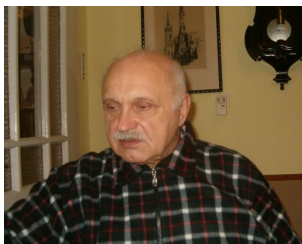
Zveme vás (nejen) k těmto vánočním shromážděním:

- 14.prosinec - 3.adventní neděle
16.00 - Dětská vánoční slavnost (divadlo)
- 25.prosinec - Boží hod vánoční
8.45 - Bohoslužby na Bystřičce
10.00 - Bohoslužby v Růžďce
- 26.prosinec - Štěpána mučedníka
10.00 - Zpívání vánočních písní - Růžďka
- 28.prosinec
10.00 - Bohoslužby v Růžďce
- 31.prosinec - Silvestr
19.00 - silvestrovské sborové setkání
- 1.ledna 2008 - Nový rok
8.45 - Bohoslužby na Bystřičce
10.00 - Bohoslužby v Růžďce

Všechna shromáždění se konají v sále evangelické fary v Růžďce nebo na Obecním úřadě na Bystřičce. Jsou otevřená pro každého a každý je na nich srdečně vítán.
Další informace a pozvánky na sborových stránkách <http://ruzdka.evngnet.cz>

s Janem Vetchým

Protože vánoční číslo Ozvěn rozdáváme nejenom členům evangelického sboru, ale do všech domácností obcí Růžďka a Bystřička, chtěli jsme i rozhovor pojmut trochu „nadstranicky“. A tak jsme zašli k manželům Vetchým do Růžďky. Paní domu Marie Vetchá se o nás výborně postarala a my jsme se zatím mohli ptát:

Pro ty, kdo vás možná neznají: Jaký je váš vztah k Růžďce? Kde máte kořeny?

Narodil jsem se v Olomouci. Maminka byla rodilá olomučanka, hanačka a tatínek pocházel z Brtnice. Rodiče se v pětačtyřicátém roce rozvedli a já jsem ze zdravotních důvodů pobýval většinou tady v Růžďce u tety. Natrvalo to bylo až od roku 1943. Od té doby jsem „Rúščan“. Vyrůstal jsem tady, takže jsem do toho prostředí vrostl. Řadu let jsem hrával ve Vsacanu, teď už spíš jako host. Původně jsme měli v Růžďce svoji muziku, jak ještě mnozí pamatují. Skončilo to v roce 1955, kdy jsme šli na vojnu a na vysoké školy.

Víme o vás, že se poměrně intenzivně zabýváte místní historií.

Zajímala vás vždycky?

Nepovažuji se za historika, protože pro to nemám předpoklady co do historických vědomostí. Začal jsem vlastně valašskými písničkami. Přes folklór jsem se k některým věcem dostal, ale k historii bych přímo mluvit nemohl, moc se toho o Růžďce neví. Pátrat se dá možná ve farních kronikách, archivech nebo v nějakých zápisech, ale to je pro vzdělané historiky. Později jsem začal sbírat vzpomínky lidí hlavně při práci ve sboru pro občanské záležitosti. Pak jsme si s manželkou říkali, že by bylo dobré se na některé ty vzpomínky podívat a začali jsme na besedách veřejně číst s Lidkou Rudoleckou kroniku Růžďky. Besedy jsme zahájili přednáškou historika Martina Žambocha před pěti lety. Dočetli jsme se zatím po rok 1953.

Dostal jste se při zkoumání různých historických pramenů k nějakým překvapivým zdrojům?

Naposledy jsem napsal něco o tetě Františce Smolkové, která byla lidovou vypravěčkou. Pátral jsem po jejích ztracených spisech. Dostal jsem se při tom do genealogického oddělení rožnovského muzea, kde jsem v pozůstalosti Zdeňka Rudy našel jeho zápisky vzpomínek starých občanů z Růžďky a Bystřičky na to, jak chodili lidé na službu, jak se s nimi jednalo, jak byli stravováni, kolik vydělali. Našel jsem třeba zápisky o zavítkách (ženy, které otehotněly za svobodna) a jak s nimi bylo nakládáno. Je to docela drastické čtení. Využíváme také jeho zápisů vzpomínek staříčka Jana Záruby a dalších lidí, kteří vyráběli nebo prodávali nože a křiváky. Ty právě čteme. Moje snaha spočívá v tom, získávat od lidí nějaké útržky informací, fotky, publikace, a ty nosím do archivu nebo do muzea, aby tam toho měli o Růžďce co nejvíce. Tam všechno zakládají a jsou vděční za cokoli. Když přinesete fotografie, oskenují si ji a zase vám ji vrátí.

Narazil jste například ve farních kronikách na něco, co vás osobně zaujalo?

Zjišťoval jsem informace o zvonech v obou růžeckých kostelích, jejich rekvizicích v obou světových válkách a zejména o vztahu lidí k těmto zvonům. Vždycky měli znovu snahu je obnovovat. Zaujala mě také dost rozdílná interpretace událostí u pomníčku. Je to celkem pochopitelné. V podstatě se rozcházejí v tom, že ta demonstrace nebyla zcela pokojná, ale že lidé, kteří bránili Pavla Hofanského ty vojáky napadli. Je řada různých mýtů v celé historii a těžko se dobrat pravdy.

V řadě vesnic našeho regionu se udržují staré lidové zvyky a tradice. Měla i Růžďka v minulosti něco specifického jako je například vodění medvěda nebo pochovávaní basy?

Růžďka měla z těchto zvyků podle mě dost málo. Udržovaly se dožínky, kácení a stavění máje, šmigrust, ale to bylo asi všechno. Nanejvýš nějaké zábavy. Byly samozřejmě drhlačky, ale to byla pracovní záležitost. Také

byly suširně trnek, kde se lidé scházeli na besedy. O starších dobách v Růžďce jsem zatím nic nenašel.

Souviselo to s přístupem k těmto věcem ze strany evangelické církve. Tanec byl záležitost naprosto nevhodná a nežádoucí. V tom jsou ostatně zajímavé paměti Františka Hurty. Je zajímavé, že ve vesnicích, kde převládala katolická církev, se lidových zvyků udrželo daleko více.

Myslíte, že mezi katolíky a evangelíky v obci stále existuje určité napětí?

Osobně to cítím jako naprostý přežitek, strašnou škodu. Ono to tam někde vzadu trochu pořád je. A v pozadí toho je podle mě jedna nepodložená záležitost - „My jsme lepší.“ A to není pravda. Bylo by lepší říct si, my jsme jiní, ale chceme oba v podstatě totéž, jen máme každý trochu jinou cestu. Neměl by to být důvod, abychom si nevěřili. Často se to jednostranně zdůvodňuje tím, že jeden něco provedl a ten druhý trpěl. Málo se mluví třeba o tom, že husité (podotýkám, že Jan Hus byl katolický kněz a žádnou novou církev neměl v úmyslu zakládat) upalovali mnichy, že také měli žoldnéře, kteří potřebovali rabovat. Máme také naivní představy o různých Valašských vzpourách. Například Valaši podporovali Švédý. Měli představu, že noví páni s nimi budou nakládat jinak než páni císařští, že kdyby měli evangelické pány, byli by na tom lépe. Ve skutečnosti by na tom byli stejně. Císař potřeboval udržet pozemky a říši, potřeboval armádu a k tomu peníze. Nechtěl je samozřejmě po sedlákovi, ale po pánu. Pán peníze potřeboval, tak je ždímal ze sedláků. Nakonec to, co páni takzvaně nahamounili, dodneška obdivujeme. Zkrátka nebylo možné, aby se tehdy všichni měli dobře. Skutečné rozdíly mezi pány byly v jejich charakteru. To nebylo ve víře. Z těchto nepochopení právě často vznikají všelijaké mylné představy a pověry jedněch o druhých.

Jaké například?

Třeba pověra ze strany evangelíků, že mají katolíci zakázáno číst Bibli. Rozhodně to teď tak není. Nebo že mají jiný Otčenáš. Není to pravda. Také poslední část Otčenáše později zaznívá. Navíc to jsou většinou prkotiny, které jsou zbytečně příčinou vzájemné nedůvěry a nevráživosti. Někdy mám pocit, že kdyby Ježíš přišel na zem, označil by ty, kteří ten nesvár rozdmýchávají, ať už vzdělání nebo nezdělaní, za obilné hroby, vzal by karabáč a hnal je všechny dohromady.

Vy jste vyrůstal jako evangelík?

Narodil jsem se jako katolík a byl jsem katolíkem do deseti let. Byl tu tehdy farář, který to s námi moc neuměl, neměli jsme ho moc rádi. A všichni kamarádi byli evangelíci. Když jsme se nedohodli, bylo to tím, že jsem katolík. Už do dětství bylo tohle ukládáno. Moje teta, která mi odkázala tuto chalupu, vyrůstala mimo jiné na farách, byla opravdově věřící. To na mě hodně působilo, tak jsem nakonec přestoupil. Později jsem z církve coby učitel vystoupil. Pak jsem se oženil. Rodina je katolická a já jsem se vrátil tam, kde jsem byl pokřtěn.

Postrádáte něco pro vás důležitého na evangelické církvi?

Katolická církev je za ty dva tisíce let nespírně, řeknu to nespisovně, „vymakaná“. Za tu dobu vznikla bohatá tradice a ta produkuje množství svátků, církevních slavností i svatých a ohromné množství různých proudů. Kdo tohle všechno dokáže pochopit a prožít, toho to velmi obohacuje. Já se přiznám, že tohle všechno jsem si zatím neosvojl, protože v době, kdy jsem začínal brát rozum, jsem vyrůstal v evangelické tradici. Přesto si toho velmi vážím, uznávám to a dovedu si představit, že všechny tyto věci podané srozumitelným, emotivním způsobem, dokážou lidem, kteří je skutečně prožívají, vést k víře. Že je to (pokračování rozhovoru na straně 3)

(pokračování rozhovoru ze strany 2)

skutečně účinné a dokonalé.

Nevím, jestli si všichni evangelíci dokážou slovo „katolická“ přeložit. Znamená to obecná, pro všechny. Já bych řekl, že je tolerantnější. V protestantských církvích si mnohý, kdo má pocit, že ví všechno lépe, než ti před ním, zakládá další církev. V katolické církvi jsou různá hnutí v rámci církve díky hierarchii a papežství tolerována a k dělení nedochází.

To jsou některé rozdíly, které já chápu, ale že bych měl vidět v někom jiného vyznání nepřítele nebo se špatně díval na své kamarády a na všechny ty lidi, které znám a mám rád, to ne. Rozdílné vyznání nesmí být důvod, aby se lidé nedokázali spojit a dělat společné akce. Tady by to bylo potřeba. Ve sloučení církví nevěřím, to je nereálné, ale chtělo by to vnést do vzájemných vztahů zdravý rozum a rušit zdánlivé antagonismy. Řekl bych, že se v poslední době hodně zlepšilo.

Z čeho máte v životě radost?

Ze všeho, co se podaří. Máme se dobře, máme hodné děti, šikovná vnoučata, dobře se nám bydlí, asi nemáme nějaké úhlavní nepřátele ...

Oblíbený biblický text?

Myslím, že je v Bibli důležité všechno. Vadí mi, že biblické texty někteří lidé berou doslova. Možná by bylo lepší hledat poučení a výklad u lidí, kteří mě oslovili. To je třeba biblista Jan Heller a také mám rád Tomáše Halíka. Lidé ho uznávají, protože nezustává jen v tradičních rovinách, ale bere věci očima dnešního člověka.

Neodsuzuje, nezatrucuje, nementoruje a možná proto ho berou i mladí lidé. Navíc mluví tak, jak jsme zvyklí a když přišel na Vsetín, dokonce věděl, že se u nás správně říká „na Vsetíně“ a ne „ve Vsetíně“.

Děkujeme za rozhovor.

Lenka Vídašičová a Martin Fér

Nezralé hrozny

O prázdninách jsme se zúčastnili česko-německého mládežnického projektu „Nezralé hrozny“, který z velké části finančně podpořil Česko-německý fond budoucnosti. Název projektu vychází z přísloví zmiňovaného ve Starém zákoně: „Otcové jedli nezralé hrozny a synům trnou zuby“ - je to o tom, že se někdy z důsledků činů jedné generace musí potýkat ještě generace další. Společně se skupinkou mládežníků z Německa jsme se zabývali problematikou Sudetských Němců. Uvědomujeme si, že toto téma je velmi složité, ale i to bylo jedním z cílů tohoto projektu. Seznámit se více s historií a společně přemýšlet právě o tom, co se stalo. Jsme generací, která se na to může dívat s nadhledem. Nikoli s osobním pocitem křivdy a nenávisti, jak tomu bylo jistě u našich prarodičů. Z Růžďky jsme se tohoto projektu zúčastnily Hana Frenštacká a Nikol Píchalová.

V únoru 2008 proběhlo v Praze první setkání obou skupin. Jednalo se o skupinku mládeže východomoravského seniorátu, ke které přibyli ještě studenti zlínského gymnázia. Z německého Lehesten a okolí pak přijeli do Prahy čtyři účastníci. Komunikačním jazykem byla především němčina, někdy angličtina, ale i trochu česky jsme je naučili... Společně jsme se bavili o historii, jak to vidí oni, jak to vidíme my, dále o vzájemných předsudcích Čechů vůči Němcům a naopak, o odpuštění nám přednášel pan Jaroslav Achab Heidler, o interaktivní bojovku po Praze se postaral Mikuláš Vymětal, farář pro mládež v Praze. Německým účastníkům jsme trochu ukázali naše hlavní město, rozpracovali pár návrhů pro další pokračování projektu a na pár měsíců se rozloučili.

V srpnu jsme vyrazili „nach Deutschland“. Co se týče počtu účastníků, tak se snížil počet Čechů, ale za to v Německu nás vítala početnější skupinka mládežníků. Některé jsme už znali z Prahy, jiné jsme poznali až v Lehesten. Tato malá vesnička leží ve středu Německa, ve spolkové zemi Thüringen. Ubytování jsme našli na faře, odkud jsme každé ráno vyjížděli vstříc různým dobrodružstvím. V sobotu jsme se vydali na první velký výlet. Cílem byly bohoslužby na Altvaterturm. Co je to Altvaterturm? Je to kopie věže, která původně stála na Pradědu. Dnes připomíná odsun Sudetských Němců, kteří byli z této oblasti vyhnáni a má být zejména symbolem smíření mezi Čechy a Němci. My jsme přijeli na oslavu výročí jejího postavení. Po dopoledních bohoslužbách jsme byli pořádně vyhládlí. Naštěstí zde bylo občerstvení v podobě dobře vychlazeného piva (mladší osmnácti se museli osvěžit jiným způsobem) a také v podobě typických Bratwurstů (párek v bulce). Ale nemyslete si, že jsme tam jenom jedli. Diskutovali jsme s několika Němci, kteří nám vyprávěli, jak si vzpomínají na dobu svého mládí v Česku.

V neděli jsme se byli podívat na jednu ze strážných věží, která hlídala hranici mezi východním a západním Německem. Byly zde ještě vidět zbytky ostnatého drátu a betonových pilířů plotu, kterým procházel 24h denně elektrický proud. Na toto téma jsme navázali další den, kdy jsme si jeli prohlédnout pracovní tábor Laura a Buchenwald, který patřil k vůbec největším pracovním táborům v Německu.

V úterý nás čekal další zajímavý program. Program, kvůli kterému jsme tam přijeli. Setkali jsme se totiž se skupinkou seniorů, sudetských Němců, kteří nám vyprávěli o svém odsunutí. Jaké to bylo pro ně a jejich rodiče, a zda po více než padesáti letech stále cítí trpkost nebo nenávist. My mladí známe vyprávění našich prarodičů. Ti vzpomínají na válku velmi neradi a mnozí z nich stále nedokázali odpustit. Mohlo by se zdát, že nebudeme mezi skupinkou těchto seniorů vítáni, ale bylo to právě naopak. Všichni byli mile překvapeni, že se mladá generace něčím takovým zabývá a že jim tato problematika není lhostejná. Cílem tohoto vzájemného rozhovoru bylo poučení nás, mladé generace, která si často myslí, že toto téma se jí už netýká. Poučení o tom, co bylo a co by se v budoucnu stát nemělo. A i když se v minulosti staly věci, které byly špatné a zlé, měli bychom umět odpuštět. Každý z nás potřebuje odpuštění, protože nikdo není bez chyby. Jsme jen lidé. Proto bychom si měli uvědomit, že pokud chceme, aby nám byly odpuštěny činy, které nás mrzí, měli bychom být schopni odpouštět i my samotní.

Ze staršovstva (září-listopad):

- Proběhlo dopověření staršovstva seniorem Janem Krupou. Týkalo se těchto členů: Luboše Hrazdila, Hanky Borkové, Mirka Bartoně.
- Na pomoc jablůneckému sboru, kterému voda z prasklého ventilu poškodila značnou část fary, jsme vykonali sbírku. Bude odeslána částka 10 000 Kč.
- Staršovstvo pověřilo bratra Martina Mikoláše péčí o sborový archiv.
- Staršovstvo prosí sestry Hanku Borkovou a Marii Kováčovou o dopsání a prozatímní vedení sborové kroniky. Hledáme někoho, kdo by se této práci ochotně ujal na další dobu.
- Stále se hledá někdo pro funkci sborového knihovníka.
- Reklamače nátěru střechy kostela je v jednání.
- Káva a čaj po bohoslužbách? Kdyby se našel někdo, kdo by to občas zorganizoval, bylo by to moc fajn.
- Výměna oken na faře: podány dvě žádosti o grant, shánějí se další peníze. Konečný rozpočet činí 496tisíc ve variantě dřevěné (Euro) nebo 350tisíc ve variantě „plast“. V návaznosti na získané peníze z grantů a od sponzorů se konečné rozhodnutí odkládá na leden. Nesežene-li se dostatečný počet peněz (cca 150tisíc), budou okna plastová. Chcete-li na tento účel ještě přispět, nebo můžete zajistit sponzora, dejte nám prosím vědět.

Recepty našich babiček

(název vánoční speciality zjistíte, když vyluštíte křížovku)

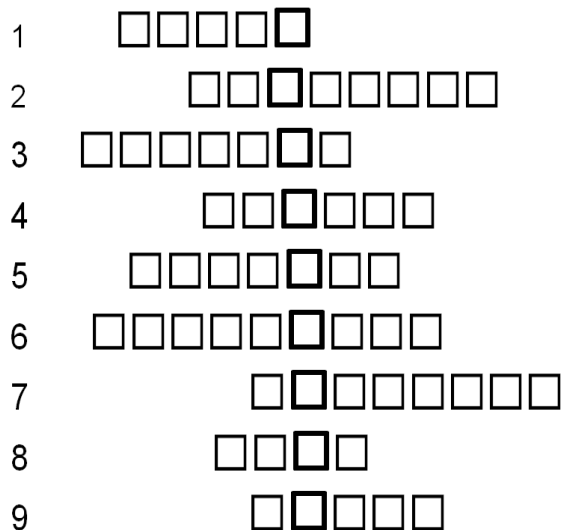
Také při štedrovečerní hostině mělo přijít na stůl všechno, co se v kraji urodilo a co si hospodyně přála, aby jí po celý rok na stole nechybělo. Proto se také na stole objevila jídla sváteční, ale také jídla prostá, vždy však pouze jídla postní. Čím více chodů, tím lépe, byť se podávaly třeba jen polévky, kaše a koláče.

Ze stejného důvodu se vařila i některá speciální štedrovečerní jídla, taktéž sestavená z mnoha druhů potravin. se vařila ze všeho, co dům dal. V osmdesátých letech minulého století zaznamenal František Bartoš na Valašsku:

„Po polední valašská gazděna, chystajíc oběd, upraví nejprve“ Na dá se vařiti hrachu do hrnce, do něho se přidá suchých švestek, hrušek a hub, ze dva kousky „kvačky“ a zemákův, aby se to vše hojně rodilo. Polovic této jest prvním jídlem štedrovečerního oběda, polovic se jí usuší a po trošce statku do soli přidává.“

Mnoho hospodyní na Rožnovsku si na doposud pamatuje a ojedinele ji o vánocích ještě i vaří. U Randýsků v Zubří ji vařivali z úcty k rodičům. Do vody hospodyně nakrájela brambory, nasypala pohankovou kaši, přidala sušené houby, česnek a zeleninu a nakonec zasmažku na cibulce. L. Paláčková z Rožnova navíc udává i proso, šročenou krupici a sušené švestky. Na Hutisku vzpomenu ještě i hrách a sušené hrušky; se prý však nesolila (nebo jen velmi málo) a opatrně se solila nebo i nesolila jiná štedrovečerní jídla.

(z J. Štika, Lidová strava na Valašsku připravila Lenka Vidašičová)

Křížovka s názvem vánoční speciality:

1. Evangelista, který mluví o pastýřích při Ježíšově narození.
2. Štěpán byl první křesťanský...
3. Král, který nechal ze strachu o svůj trůn povraždit nemluvnata v Betlémě.
4. Na cestu za hvězdou se vydali tři...
5. Město, ze kterého šli Josef s Marií do Betléma, se jmenovalo...
6. Hlavní město Izraele biblických časů byl...
7. Ježíš měl dvanáct...
8. Jordán je jméno izraelské...
9. Izraelský král, z jehož rodu Ježíš pochází...

(Nápověda: první stránka časopisu, první tři kapitoly Matoušova evangelia a kapitola desátá. Úspěšné luštily, kteří nám dají do 20. prosince vědět – třeba na mail ruzdka@evangnet.cz - zveřejníme na sborových stránkách <http://ruzdka.evangnet.cz>)

Večer s písní

V sobotu 18. října 2008 jsme se sešli v Růžďce na faře ke společnému zpěvu se skupinou „**Jako ovce**“.

Společně s Růžďany i přespolními hosty (Vsetín, Hošťálková, ...) jsme strávili pozeňnaný večer ve společnosti různých písní: pěly se písně na přání, hity ze „Svítáku“ i chvály.

Mohli jste slyšet klavír, saxofon, housle, kytaru, basovou kytaru, bicí, ale třeba také prostý, leč krásný čtyřhlas.

Písně byly proloženy biblickým slovem a krátkými zamyšleními.

Sešly se všechny generace od nejmenších až po ty nejstarší, za což jsme moc vděční.

Za skupinu **Jako ovce** bych chtěla poděkovat všem, kteří přišli. Ať už si nás jen poslechnout, nebo společným zpěvem chválit našeho Pána. Těšíme se zase někdy při společném zpěvu nashledanou.

Skupina **Jako ovce**: klavír, saxofon – Hanka Frenštacká

kytara – Honza Vaněk

kytara, zpěv – Pavel Kotrla

bicí – Janek Malina

klavír, zpěv – Jitka Malinová;

Host: Eliška Píchalová – housle

Biblické slovo: Hanka Bartoňová.

Ukázky písní najdete na: www.youtube.com/cceruzdka.

Jitka Malinová

Srdečně zveme na
Dětskou vánoční slavnost

S vánoční divadelní hrou dětí:
„CELOROČNÍ VÁNOCE“

V neděli 14. 12. 2008 - v 16 hodin
v sále evangelické fary v Růžďce

Špetka humoru na závěr...

Z církevních oznámení v tisku: „Kazatel pro nadcházející neděli bude nadále vždy předem viset na oznamovací tabuli kostela.“

Povídá o nehy kostelník po shromáždění: „Pane faráři, nezlobte se, ale na to dnešní kázání jste se moc nepřipravoval. Bylo tak jednoduché, že jsem mu i já rozuměl.“

Mladý vikář navštívil nejstaršího člena sboru, aby mu popřál k jeho devadesátým devátým narozeninám. Při loučení řekne: „Doufám, že vás budu moci pozdravit při vašich stých narozeninách!“ Stařec se na něho podívá a řekne: „Proč ne? Vypadáte docela zdravě!“

„Mami“ ptá se Venda, „Je to pravda, že nám Pán Bůh dvakrát daruje zuby a potřeťi si je musíme zaplatit sami?“

V nedělní škole dostanou děti za úkol, aby v týdnu někomu prokázaly nějaké dobro, i když to třeba nebude snadné. Farář se pak ptá dětí, jak dopadly. Malý Čeněk vypráví: „Převlel jsem jednu paní přes ulici.“ „No vidíš, a bylo to těžké?“ „A jak,“ odpoví Čeněk, „kdybyste viděli, jak se bránila!“

(z Javornického evangelika)

Občasník „Ozvěny“ vydává
Farní sbor Českobratrské církve evangelické v Růžďce
redakční kruh: Lenka Vidašičová, Jitka Malinová, Ota Mikoláš, Martin Fér
Růžďka 138, <http://ruzdka.evangnet.cz>,
ruzdka@evangnet.cz,
kontakt na faráře: Martin Fér, tel. 721 832 383,
martin.fer@evangnet.cz
Číslo sborového účtu: 1765803379/0800
(Dary církvi je možné odečíst od základu daně.)